

ת"פ 36520/07/14 - מדינת ישראל נגד דוד אסמאוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 36520-07-14 מדינת ישראל נ' אסמאוי(עציר)
בפני כב' השופטת דנה מרשק מרום

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד פחימה
	נגד
	דוד אסמאוי (עציר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד קטי צוטקוב

הכרעת - דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של **שוד** לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [להלן: "**חוק העונשין**"] והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 15.7.14 בשעה 19:40 לערך, ישבה המתלוננת א.א., קטינה ילידת 2000, יחד עם הקטין א.ל., יליד 1999, על ספסל בגן ברמלה. הקטינה אחזה בידה במכשיר סלולארי מסוג אייפון.

באותה עת הגיע הנאשם אל המקום, פנה אל הקטינה וביקש ממנה שתיתן לו את הטלפון באמתלה שהוא מעוניין לבצע שיחה. הקטינה בתגובה הושיטה ידה לעברו והנאשם דחף אותה בכתפה והכה אותה בידה. כתוצאה מכך, נפל הטלפון מידה של הקטינה, הנאשם נטל אותו ונמלט מן המקום.

בהמשך, לכשאותר על ידי שוטרי סיור, קראו הם לעברו לעצור. בתגובה, החל הנאשם לרוץ במטרה להימלט מהם, למרות קריאותיהם החוזרות לעצור. מיד בהמשך, תפס אחד השוטרים את הנאשם והודיע לו כי הוא עצור. הנאשם התנגד למעצרו ואף ניסה לדחוף את השוטר עד אשר הצליח, יחד עם שוטרים נוספים, להשתלט עליו.

גרסת הנאשם וזירת המחלוקת

עמוד 1

2. באשר לאירוע השוד, טען הנאשם כי הוא מודה בביצוע עבירה של גניבה בתחבולה בכך שפנה אל הקטינה וביקש ממנה את הטלפון כדי לבצע שיחה. הקטינה אכן נתנה לו את הטלפון, אך הוא ברח איתו - והכל ללא שימוש באלימות (ראו עמוד 5 לפרוטוקול המענה מיום 16.12.14). אם כן, גרסתו כי לא נקט באלימות כלל היא שעמדה במרכז זירת המחלוקת.

באשר להתנהלות מול השוטרים, הכחיש כי נמלט מהם. טען כי כשהבחינו בו השוטרים, הם ביקשו ממנו לעצור, וכך עשה. עוד הכחיש כי התנגד למעצרו או כי דחף את השוטר.

סקירת עדויות התביעה

עדות הקטינה, א.א.

3. במרכז ראיות התביעה עומדת עדותה של המתלוננת, הקטינה א. א. (ע.ת. 1), בת 14 שנים ומחצה, תלמידת כיתה ט', אשר העידה ביום 30.12.14.

תיארה, כי ביום האירוע, לאחר שסיימה לעבוד כשמרטפית פגשה בידיד שלה, הקטין א.ל. (ע.ת. 2). הם ישבו על הספסל, שוחחו כ- 5 דקות, ובעת שהחלה בעזיבת המקום ניגש אליה הנאשם (חקירה נגדית, בעמ' 11 לפרוטוקול ישיבת 30.12.14, שורות 1-5). הנאשם ביקש ממנה שיחה מהטלפון (שהוא מסוג איפון 4), היא הוציאה את הטלפון מהכיס (כאשר על פרט זה חזרה גם בחקירה נגדית), הושיטה לו את הטלפון עם ידה השמאלית, ובשלב זה הנאשם דחף לה את היד וכן דחף אותה בכתף שמאל (עמ' 8 שורות 30 - 31). הטלפון נפל, הנאשם לקח את הטלפון והתחיל לרוץ. הקטין א.ל. החל לרוץ אחרי הנאשם, אך הבין שלא יצליח לתפוס אותו.

הקטינה הוסיפה ותיארה את תחושותיה, כאשר המכה הכאיבה לה (עמ' 10, שורה 19), היתה בהלם, קפאה במקום ולא יכלה לזוז. בשלב מסוים התעשתה, החלה ללכת, ואף סיפרה שהתחילה לבכות. א.ל. ניגש אליה והתקשר למשטרה. לכשהגיעו הבלשים למקום, א.ל. הלך איתם כדי לאתר את הנאשם. היא עצמה הצטרפה לשוטרים ברכב והגיעה יחד איתם לצומת בית הקרח, שם הבחינו בנאשם, כאשר אישרה לשוטרים כי המדובר במי שביצע את המעשה. השוטרים עצרו את הרכב, הותירו אותה בפנים ושני בלשים התחילו לרוץ אחרי הנאשם (עמ' 9, שורות 1-9).

המתלוננת נשאלה לגבי השלכות האירוע על חייה וציינה, כי לאחר האירוע פחדה לצאת מהבית וכן תיארה תחושת פחד כשהבחינה באנשים ממוצא אתיופי, כמו הנאשם. עוד הוסיפה, כי חלמה על המקרה וחווה דיכאון והתקפי בכי (עמ' 9, שורות 22-29).

המתלוננת עומתה עם גרסת הנאשם בחקירתו, לפיה פנה לקטין וביקש ממנו את הטלפון, והיא שמסרה לו אותו, כאשר הנאשם עשה את עצמו משוחח בטלפון, ברח איתו - אך לא נקט נגדה באלימות. הקטינה תיארה בתגובה, כי בעת האינטראקציה עם הנאשם, הקטין א.ל. לא היה לידה, אלא מאחוריה (עמ' 10 שורה 10 וכן

בחקירה נגדית בעמ' 11, שורות 8 - 9), וחזרה על גרסתה.

4. בחקירה נגדית המתלוננת נותרה איתנה ועקבית לגבי כל פרטי גרסתה.

העדה הדגימה והסבירה כיצד הנאשם דחף אותה בכתף וגם בידה, כשלאחר המכה בכתף שמאל, הנאשם לקח לה את הטלפון והמשיך (עמ' 12, שורות 27-30).

כשנשאלה האם מדובר היה בדחיפה חזקה, ענתה בכנות, כי כאב לה במשך כמה דקות וזה חלף (עמ' 13, שורה 6), כי לא נחבלה ולא נזקקה לטיפול רפואי. כמו-כן אישרה, שהטלפון שלה היה שבור לפני המקרה והנאשם לא שבר דבר (עמ' 13, שורה 14).

העדה אישרה, כי חלק מפרטים אלו לא מסרה במהלך גביית עדותה הראשונה במשטרה, שכן היתה בלחץ ובהלם; עם זאת, בהודעתה השניה הוסיפה פרטים נוספים שקרו באירוע (עמ' 13, שורות 2-3).

העדה מסרה כי לא ראתה את הנאשם מחייג מהטלפון שלה, ולא בדקה או ראתה שיחות שהוציא הנאשם מהטלפון שלה (עמ' 14 שורות 21-23, פרו' 30.12.14).

5. הקטינה העידה מאחורי פרגוד, לבקשת התביעה ובהסכמת הסניגורית בהגינותה. התרשמתי מנערה מתבגרת, בעלת כושר ביטוי תואם לגילה, אשר מסרה תיאור קוהרנטי של התרחשות האירועים. העדה נותרה עקבית בגרסתה גם במהלך החקירה הנגדית, כשלתוך התיאור העובדתי שזרה תחושות ומחשבות, המבססים את אמינותה. האותנטיות של עדותה באה לידי ביטוי נוסף בעובדה, שניכר כי הקפידה לא להגזים בתיאור עוצמת האלימות כלפיה והכאבים שחוותה, או הנזק שנגרם לטלפון. עוד התרשמתי מכנותה בעת שתיארה את השפעת והשלכות האירוע על חייה בהמשך.

אשר על כן, אני קובעת כי המדובר בעדות אמינה, בעלת משקל מכריע לצורך קביעת ממצאים עובדתיים.

עדות הקטין א.ל.

6. הקטין א.ל. לא התייצב בתחילה למתן עדות בבית-המשפט, והיה צורך לכפות התייצבותו. גם הוא העיד מאחורי פרגוד, ואציין כבר כי ברור היה, כי אינו מעוניין להעיד, ונרתע מההגעה לבית-המשפט.

7. א.ל., קטין בן 15 שנים ומחצה, תלמיד כיתה י' ברמלה, העיד בישיבת יום 26.2.15.

עם תחילת העדות הראשית התעקש ואמר שאינו זוכר דבר מהאירוע (עמ' 8, שורה 27, פרוטוקול ישיבת יום 26.2.15), יודע שלקחו טלפון ואינו יודע יותר (עמ' 8, שורה 31). גישתו זו נמשכה גם לאחר שהתובעת ניסתה

לרענן את זכרוננו באמצעות הקראת חלקים משתי ההודעות שמסר במשטרה (ת/6, ת/7), בהמשך מסר כי סובל מבעיית קשב וריכוז (עמ' 9 שורה 26), ולאחר מכן אמר במפורש כי הוא "פוחד מבית-המשפט" (עמ' 10 שורה 1).

עם זאת, כאשר התבקש להתייחס לתוכן הודעותיו מסר, כי אף פעם אינו משקר, ואם הדברים נאמרו על-ידו. הרי שזה מה שהתרחש (עמ' 10 שורות 3 - 4).

בהמשך, הוכרז הקטין כ"עד עויין". בשלב זה אישר, כי לדיון הקודם לא התייצב, משום שפחד לראות את הנאשם, וכי מפחד גם בעת עדותו מאחורי הפרגוד (עמ' 11, שורות 9 - 12). עם זאת, עמד על כך כי אינו זוכר את פרטי האירוע.

עם המשך החקירה, נזכר, כי אכן הגיע "בחור אתיופי" שביקש מא.א. שיחת טלפון וכי היא נתנה לו את הטלפון (עמ' 12, שורות 11 - 15). כן זכר כי רדף אחריו. עם זאת, גם לאחר שהוקראו לו הודעותיו, בהן תיאר כי הנאשם נתן לקטינה מכה ביד "וכל גופה זז", לא זכר את הדברים. חזר ואמר כי אם הדברים נמסרו על-ידו במשטרה, המדובר בדברי אמת.

8. במהלך חקירה נגדית, לא השתנו עמדותיו של הקטין. חזר על כך, כי זוכר שהנאשם ביקש שיחה מהקטינה ושהיא הושיטה לו את הטלפון, אך אינו זוכר אם הנאשם נתן לה מכה. כן נשאל לגבי מקום הישיבה שלהם, עומת עם גרסאותיו במשטרה, ונשאל לגבי מקור הפחד להתייצב בבית-המשפט. הקטין חזר ואמר כי תמיד דובר אמת, ועל כן הסיק, כי מה שמסר בזמנו במהלך הודעותיו במשטרה - דברי אמת הם.

הודעותיו של הקטין א.ל. במשטרה - ת/6, ת/7

9. הודעתו הראשונה של הקטין נגבתה ביום 15.7.14 שעה 21:12 (ת/6) - מספר שעות לאחר האירוע. סיפר, כי ישב עם הקטינה על ספסל בגן ברמלה, והשניים שוחחו. תיאר, כי הגיע בחור ממוצא אתיופי גבוה ממנו, אשר לבש חולצה לבנה עם כתובת שחורה וג'ינס (שורות 1 - 3). תיאר, כי הבחור התקרב אליהם, ביקש מהקטינה שיחת טלפון משום שהיא החזיקה את הפלאפון בידה. הקטינה אמרה לבחור ש"אין בעיה", התחילה להושיט את היד עם הפלאפון לכיוונו, "**אז נתן לה הבחור מכה ביד והזיז את ידה הצידה, כאשר כל גופה זז מהמכה**" (שורות 4 - 5), הטלפון שלה נפל לה מהיד, הבחור הרים אותו והתחיל לרוץ. הקטין רץ אחריו לכיוון רחוב בורוכוב, הבחור פנה ימינה לתוך סמטה, כשהגיעו לסמטה הרים אבן וזרק על הבחור, אך לא פגע בו. שמע את הקטינה בוכה, אז הסתובב ורץ אליה. סיפר שהתקשר למוקד 100 ודיווח על האירוע (שורות 3 - 9).

כשהשוטרים הגיעו לרחוב בורוכוב, הקטינה נכנסה לרכב המשטרתי, העד עצמו הצטרף לשני השוטרים ויחד

עימם ערכו סריקה, אך לא איתרו את הבחור.

חזר על כך, כי הקטינה הושיטה את היד לעברו של הבחור, כאשר הבחור דחף את ידה וכל גופה של א. ז. מהדחיפה. תיאר שהבחור דחף אותה בחוזקה, כאשר מדובר בבחור גדול.

10. ביום שלמחרת, בשעה 19:04, נגבתה מהעד עדות נוספת (ת/7). העד חזר על עיקרי הגרסה, אם כי הפעם תיאר כי הבחור נתן לקטינה מכה באזור היד, אך אינו זוכר בדיוק היכן משום שיש לו בעיות קשב וריכוז. עם זאת מסר, כי בוודאות הבחור נתן לקטינה מכה ביד, כששלל לגמרי את גירסת הנאשם שהוצגה לפניו.

כשנשאל אם הוא מוכן לעימות מול הנאשם, השיב שכל האירוע אינו נעים לו, הוא קטין ומבקש לא לראות את הנאשם מולו ומפחד שלא יפגע בו בהמשך (שורה 10).

11. החוקר דוד צגהון (ע.ת.3) גבה את עדותו הראשונה של הקטין (ת/6; כן גבה את עדות הנאשם). מסר, כי היתה עדות רגילה לגמרי, לא חריגה בדבר, כשהקטין לא מסר לו כי הוא סובל מבעיות זכרון. עוד אישר, כי כתב את כל מה שהקטין סיפר, וכי גבה את עדות הקטין בטרם חקר את הנאשם (חקירה נגדית, עמ' 20 לפרוטוקול ישיבת 3.3.15, שורות 11 - 16).

12. החוקר אורן ששון (ע.ת.8) גבה את הודעתו השניה של הקטין (ת/7). מסר, כי אם יש נסיבות חריגות במהלך גביית ההודעה, הרי שאלו מתועדות - מה שלא קרה בעניינו של הקטין. לא תיעד כי הקטין סובל מבעיית קשב וריכוז, כאשר הקטין לא מסר לו אבחון - מה עוד שלא מדובר היה בקטין חשוד. מתוכן העדות עולה, כי הדברים נמסרו באופן שוטף.

13. התרשמתי, כי העד הקטין חשש מהעדות בבית-המשפט ומעצם מתן עדות כנגד אדם, כאשר התרשמות זו מבוססת על אי-ההתייבבות לבית-המשפט בתחילה ודבריו המפורשים בעניין. ייתכן, בנוסף, כי הקטין אכן אינו מסוגל לזכור פרטים של אירוע אשר התרחש לפני כמעט שנה. לעומת זאת, הודעותיו במשטרה נמסרו מייד בסמוך לאירוע, כאשר התכנים מעידים על עדות קוהרנטית ושוטפת, הכוללת בחובה פרטים רבים.

מתן האמרות הוכח באמצעות עדות החוקרים, ולמרות בעיות הזכרון של הקטין, ברור כי להגנה היתה ההזדמנות הנאותה לחקור את הקטין.

אשר על כן, בסופו של יום, אני נעתרת לבקשת המאשימה, ולאחר שהתקיימו כל תנאי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 [להלן: "**פקודת הראיות**"], אני מחליטה לקבל את הודעות העד (ת/6, ת/7), ובהמשך, ייקבעו ממצאים על-פיהן.

עדויות השוטרים שהגיעו לזירה

14. השוטר גבי ישראלוב (ע.ת. 6), בלש במשטרת רמלה, הגיע לזירה יחד עם שותפיו - אבי שוורצמן (ע.ת. 4) ונתנאל צבאג (ע.ת. 5). בעת שהשוטר צבאג חבר לקטין, נותרו הוא ושותפו השוטר שוורצמן יחד עם הקטינה, אשר סיפרה את שאירע תוך שהיא **"רועדת ומפחדת"** (פרוטוקול ישיבת יום 30.12.15, עמ' 17 שורה 11). בסוף חקירה ראשית, העד הבהיר, כי מהרגע הראשון נראתה נסערת מאד ולחוצה, ומרגע שעלתה לרכב היא רעדה ונראתה במצב נפשי לא רגיל (עמ' 20 שורות 11 - 20).

יחד עם הנערה, איתר את הנאשם בצומת הקרח. העד חנה בתחנת אוטובוס, ירד מהרכב, וכשהנאשם הבחין בו, התחיל הנאשם בבריחה. העד צעק לו "עצור משטרה משטרה", אך הנאשם המשיך במנוסה, העד המשיך בקריאות "משטרה", כאשר במהלך המרדף הבחין כי השליך חפץ. לאחר כ - 50-100 מטר (ובמהלך ריצה שנמשכה דקות ספורות - חקירה נגדית, עמ' 22) עצר את הנאשם, אז הצטרף אליו השוטר שוורצמן אשר סייע לו להשתלט על הנאשם, שכן הנאשם לא איפשר לכבול אותו. לאחר שהנאשם נעצר, נערך עליו חיפוש, נתפסה מקטרת לעישון בדמות מבחנה ומצת (ראו תמונה בעמ' 3 לת/5, ת/3 ו - 4 לת/4 - לענין תפיסת המוצגים). בעת שהנאשם נלקח לתחנה, חזר הוא על מסלול הריצה, ואיתר את הטלפון הנייד מסוג איפון אשר שייך לקטינה, אותו השליך הנאשם.

15. השוטר אבי שוורצמן (עד תביעה 4), רכז מודיעין בתחנת רמלה, הצטרף לבילוש עם הגעת הדיווח על אירוע השוד. עד זה תיאר, כי הקטינה פחדה והיתה מבוהלת מאד (עמ' 26 שורה 4), ולכן הצטרפה אליהם. בעת שהנאשם אותר בצומת הקרח, ישב הוא מאחור ברכב. גם הוא תיאר, כי הנאשם החל לרוץ ברגע שהבחין בהם, השוטרים המשיכו במרדף אחריו, כשבמהלכו השליך חפץ וכל העת צועקים לו "משטרה". עם לכידתו, ניסה להשתחרר והשתולל, עד אשר השוטרים השתלטו עליו (עמ' 24 - 26). בחקירה נגדית אישר העד, כי האירוע כולו ארך מספר דקות.

16. דו"ח פעולה אשר נערך על-ידי השוטר השלישי שהגיע לזירה, נתנאל צבאג (ע.ת. 5), הוגש בהסכמה בישיבת יום 30.12.14 (ת/2). עד זה הוא שחבר לקטין, ויחדיו יצאו לסריקה רגלית על-מנת לאתר את החשוד בשוד. לאחר ששמע בקשר כי החשוד אותר בצומת הקרח, יצא לזירה.

פרשת הגנה

עדות הנאשם

17. הנאשם תיאר, כי בעת שהיה בגן, הבחין בבחור ובחורה יושבים בשולחן ומדברים. העיד, כי ביקש מהבחור שיחה והבחורה הגישה לו את הטלפון, כי הטלפון היה בידה. סיפר שהוא "שיחק אותה" מתקשר ואז רץ עם הטלפון, כשהבחור רץ אחריו (עמ' 21, שורות 8 - 9). הוסיף, כי ביצע שיחת טלפון ולא ענו לו. לדבריו רץ עם הטלפון והבחור רץ אחריו. הבחור קילל אותו, המשיך לרוץ אחריו מספר מטרים, הנאשם עצר בדרך - ואז עצרו אותו המשטרה (עמ' 21 לפרוטוקול ישיבת יום 3.3.15, שורות 10 - 11).

באשר לתפיסתו, תיאר שהמשטרה "קלטה" אותו קרוב לצומת הקרח, גם הוא "קלט" אותם, אבל המשיך ללכת מעט. ראה שוטר רץ אחריו והמשיך לרוץ. לאחר מכן השוטר תפס אותו, ולמעשה רק אז הבין שמדובר במשטרה. הוסיף, כי זרק את הטלפון והמשיך לרוץ, חשב שמדובר במישהו מהמשפחה שלהם (של הבחור והבחורה), אז אמרו לו "עצור משטרה", הוא נעצר והשכיבו אותו על הרצפה (עמ' 21 שורות 13-16). בהמשך הבהיר, כי הבין שמדובר במשטרה כשהשוטר היה קרוב אליו וכשזרק את הטלפון (עמ' 21, שורה 26).

כשעומת עם גרסת הקטינה, לפיה היא הושיטה לו את הטלפון והוא נתן לה מכה בכתף, הכחיש הנאשם כי נתן לה מכה וחזר על כך, כי היא הושיטה לו את היד ואמרה לו שייקח את הטלפון ויתקשר. התעקש על כך, כי שעמד כמה דקות והתקשר ואף הוסיף, כי ניתן לבדוק זאת מפירוט השיחות של הטלפון הנייד של הקטינה (עמ' 21, שורות 30-31).

18. בחקירה נגדית תיאר את מצבו האישי ועלה, כי הוא בן 29, מתגורר בלוד, וכחצי שנה לפני מעצרו פוטר מעבודתו במפעל קרטונים. אישר, כי כשעצרו אותו מצאו אצלו מבחנה לשימוש בסמים (עמ' 23, שורות 10-12) ואף תיאר, כי מאז שפוטר עבודתו, השתמש בסמים מסוג קריסטל וחשיש בתדירות של פעם-פעמיים, שלוש בשבוע, ובעלות של אלפי שקלים לשבוע (עמ' 23, שורות 16-31). לאחר מספר שאלות של התובעת, במהלכם שינה גרסתו הוברר, כי בתחילה השתמש בחסכוניות, ולאחר מכן, כשהחל לצורך סמים, לווה כסף מחברים. הנאשם שלל שימוש בסמים ביום האירוע, אך אישר כי השתמש יומיים לפני כן, וכשעומת עם הנאמר בחקירתו אישר כי יום לפני כן השתמש בסמים (עמ' 25 שורה 6).

19. באשר לאירוע עצמו, אמר הנאשם כי הקטינה משקרת בכל הקשור לאלימות שנקט כנגדה, וטען כי מדובר באישום מאולץ נוכח עברו הפלילי וקיומו של מאסר על תנאי כנגדו. חזר ותיאר, כי ביקש מהבחור את הטלפון ולא מהבחורה, שרק הייתה לידו, כפי שגם מסר בחקירה (עמ' 25, שורות 17-20). הוסיף, כי אכן מסרו לו את הטלפון, ולכן לא היתה לו סיבה לדחוף את הקטינה. מסר, כי אינו יודע מדוע הקטינים מעלילים עליו, שכן אינו מכיר אותם, וכי יש מקום לבדוק את פירוט השיחות של מכשיר הנייד של הקטינה.

20. באשר לאינטראקציה עם השוטרים העיד, כי בצומת הקרח, לא ידע שמדובר באנשי בילוש. כשעצרו אותו הבין שמדובר במשטרה. הוסיף, כי במהלך המרדף אחריו סבר שהמדובר בבני משפחה של הבעלים של מכשיר הטלפון (עמ' 26, שורות 25-27). עוד תיאר, כי זרק את הטלפון והמשיכו לרוץ אחריו, אז הבין שמדובר במשטרה (עמ' 27, שורה 4). כשאמרו לו לעצור, עצר (עמ' 27, שורות 9-12).

גם באשר לעדים אלו, לא היה לנאשם מענה מדוע יספרו גרסה שונה משלו.

באשר להתנהגותו בעת מעצרו, כאשר לפי עדויות השוטרים השתולל ושלח ידיים באוויר, ענה שאין לו מה להגיד על כך (עמ' 27, שורה 29).

הודעת הנאשם (1/ת)

21. הנאשם נחקר ביום 15.7.14 בשעה 23:41, מספר שעות לאחר שנעצר והובא לתחנה. סיפר שביקש שיחה מבן אדם והבחור נתן לו את הטלפון של הילדה (כאשר המילה "הבחור" מתוקנת מספר פעמים עם טיפקס), הוא עשה את עצמו מדבר בטלפון ואז ברח. הבחור רץ אחריו כ- 10 מטרים, אז המשיך לרוץ והתקדם לאט. לאחר מכן ישב והתחבא, יצא לכיוון הכביש והבילוש ראה אותו, רץ אחריו ותפס אותו. אמר שזרק את הטלפון, המשיך לרוץ ותפסו אותו (שורות 3- 6).

בהמשך העדות חזר על כך, כי ביקש שיחה מהבחור (תיקון בטיפקס על המילה בחור), הבחורה הושיטה לו את היד, הבחור לקח את הטלפון מהיד שלה ונתן לו את הטלפון (שורות 10- 11, 12- 13). בנוסף, אמר שניתן לבדוק את הטלפון ולראות שחייג פעמיים, למספר שאותו ציין ולמספר נוסף ושתי השיחות הגיעו לתא קולי (שורות 14- 18). כשעומת עם גירסת הקטינה, הנאשם השיב כי ביקש שיחה והבחורה הושיטה לו את היד, הבחור לקח ממנה את הטלפון ונתן לו את המכשיר (שורה 21). הוסיף, כי הבחורה הושיטה את ידה, לכן זה לא הגיוני שיתן לה מכה ביד (שורה 25).

הנאשם מסר, שהתכוון למכור את הטלפון (שורה 33). ענה שהוא משתמש בסם מסוג קריסטל, כשהשימוש האחרון היה בערב לפני (שורות 39- 41). עוד תיאר, כי משתמש בסם אולי פעמיים בשבוע וזה עולה לו כ- 2,000 ₪ בשבוע, ואישר כי לקח הלוואות מחברים על מנת לקנות את הסמים (שורה 49). אישר שתפסו עליו מבחנה שמשמשת לבנגים לשימוש בסם מסוג קריסטל (שורה 64).

כשנשאל אם לקח את הטלפון כדי למכור ולקנות סמים, ענה שהוא היה חייב כספים לחברים, אך אינו יכול לומר למי הוא חייב (שורות 51- 53).

באשר להתנהלותו מול השוטרים מסר, כי הם לא היו לבושים במדים וחשב שמדובר בבני המשפחה של הבעלים של הטלפון. כשהבין שמדובר בשוטרים, עצר (שורה 57).

הנאשם סירב לחתום על הודעתו.

דין והכרעה

22. במרכז עדויות התביעה עומדת עדותה האמינה של הקטינה, אשר תיארה באופן אותנטי את האירוע שהתרחש. מעדותה ניתן לקבוע, כי כל המגע עם הנאשם היה מולה. בעת שהיתה בגן עם הקטין א.ל., הנאשם פנה אליה, ביקש ממנה שיחה מהטלפון (שהוא מסוג איפון 4), היא הוציאה את הטלפון מהכיס, הושיטה לו את הטלפון עם ידה השמאלית, ובשלב זה הנאשם דחף לה את היד וכן דחף אותה בכתף שמאל. כתוצאה מהמכה, חשה בכאבים והיתה בהלם עד שקפאה במקום. הטלפון נפל, הנאשם לקח את הטלפון והתחיל לרוץ. הקטין א.ל. החל לרוץ אחרי הנאשם.

23. הגרסה שמסר הקטין במשטרה משתלבת עם עדות זו, ומחזקת את הבסיס להעדפתה על פני עדותו

בבית-המשפט. הקטין תיאר את רצף האירועים באופן זהה לקטינה כאשר כל האינטראקציה של הנאשם היתה מול הקטינה. עוד התייחס בהודעתו, שנגבתה מייד בסמוך לאירוע, לאלימות שנקט הנאשם כלפי הקטינה - כמכה חזקה שתוצאתה למתלוננת היתה "שכל גופה זז".

24. עדויות השוטרים ישראלוב ושוורצמן משתלבות גם הן עם רצף האירועים שתואר על-ידי הקטינים. כפי שהעיד הקטין, הוא שהתקשר למוקד 100, כאשר בעקבות אירוע זה הגיעו למקום. השוטרים תיארו באופן זהה מצב נפשי נסער ומפוחד של המתלוננת, המחזק את עדותה כי אכן ספגה באלימות לא קלה.

25. עדויות השוטרים הן הבסיס לעבירה שביצע הנאשם בהמשך, כאשר נותנת אני אמון מלא בגרסה האחידה אותה הציגו, לפיה צעקו מלכתחילה ומספר פעמים "עצור משטרה" עם איתור הנאשם. למרות זאת, התנהל אחריו מרדף - קצר אמנם - במהלכו השליך את המכשיר הנייד של הקטינה, והכל בעוד השוטרים ממשיכים לצעוק לו לעצור. תפיסת הנאשם היא שהביאה לסוף המרדף, כאשר אז הנאשם התנגד למעצרו, השתולל וניסה להשתחרר מאחיזתם (אם כי השוטרים לא העידו על כך שניסה לדחוף את השוטר שוורצמן, כמתואר בכתב-האישום).

26. אל מול העדויות הקוהרנטיות והאמינות של התביעה, אשר כולן משולבות זו בזו, עומדת לה עדותו המתחמקת והבלתי אמינה של הנאשם. הנאשם ניסה להרחיק עצמו באופן ברור מכל אינטראקציה מול הקטינה, ובמהלך המשפט מסר מספר גרסאות באשר לשאלה אל מי פנה לראשונה - אל הקטינה המתלוננת או לקטין. בנוסף, עלו סתירות באשר לאופן לקיחת הטלפון: האם הקטין הוא שמסר לו את הנייד מידה המושטת של הקטינה כפי שמסר בחקירה, או שמא נטל באופן ישיר את הטלפון מידה המושטת של הקטינה, כפי שהעיד בבית-המשפט. התרשמתי כי באופן מכוון הנאשם ניסה למזער את האירוע, ולשוות לו גוון של גניבה בלבד, כשהשלכה בדבר קביעה כי אכן נקט באלימות היא ברורה לו.

עוד מסר גרסה שקרית ומופרכת באשר להתנהגותו במרדף. הנאשם לא יכול היה לספק כל הסבר לכך שקבלת גרסתו מובילה לקביעה כי כל עדי התביעה מעידים דבר שקר, כאשר המדובר באנשים שאינם מוכרים לו.

27. בנסיבות אלו, אני קובעת כי עדויות התביעה מציגות גרסה אחידה, עקבית וקוהרנטית, המבססת את כל העובדות המתוארות בכתב-האישום, למעט הנסיון לדחוף את השוטר ישראלוב. ייאמר כבר, כי גם ללא נסיון הדחיפה, העובדות המתוארות בסעיפים 4 עד 6 לכתב-האישום, מבססות ביצוע עבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין על בסיס ההימלטות ביועין משוטרים והתנהלות הנאשם עם תפיסתו.

המסגרת הנורמטיבית - שוד או תקיפה לשם גניבה?

28. הסניגורית הציגה טענה חלופית לפיה, גם אם יינתן אמון מלא בעדות הקטינה, האלימות שננקטה כלפי הקטינה מצויה ברף נמוך המאפשר הרשעת הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה לשם גניבה חלף עבירת השוד המיוחסת לו.

29. עבירת השוד הקבועה בסעיף 402(א) לחוק העונשין מוגדרת כדלקמן:

"הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד..."

עבירת השוד כוללת ארבעה יסודות: 1. גניבה; 2. נקיטה באלימות; 3. השימוש באלימות צריך שתיעשה בשעת הגניבה או בתכוף לפניו או לאחריה; 4. האלימות צריך שתינקט במטרה להשיג את הדבר הנגנב או כדי לעכבו בידי הגנב או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה (לדיון בהרחבה ביסודות העבירה ובמבחנים שנקבעו בפסיקה, ראו: ע"פ 5299/92 **הררי נגד מדינת ישראל**, פורסם בפ"ד מט(3) 485 (1995) - [להלן: **הלכת הררי**]; ע"פ 1160/09 **אזולאי נגד מדינת ישראל** (19.10.2009); קדמי, **על הדין בפלילים - חלק שני** (מהדורת תשע"ג - 2013), 931). בניגוד לטענת ההגנה, נקבע באופן מפורש בפסיקת בית-המשפט העליון, כי לצורך סיווג העבירה יש להציב רף נמוך ככל האפשר ל'מעשה האלימות' הדרוש לצורך גיבוש עבירת השוד ככל שהדבר מתייחס לגניבה מעל גופו של אדם (ראו **בהלכת הררי**, בעמ' 512, 527). שקלולן של נסיבות מקלות - כגון רף אלימות נמוך - ככל שקיימות כאלו, דינן להישקל במסגרת גזר-הדין (ראו בע"פ 5942/13 **אבו דלו מג'ד נגד מדינת ישראל** (10.2.2014)).

30. אמנם, עבירת התקיפה לשם גניבה, הקבועה בסעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, לכאורה מושתתת גם היא על אותם ארבעה יסודות. ההבחנה בין שתי העבירות נסבה על רכיב הגניבה. עבירה השוד אינה מתגבשת אלא אם כן בוצעה גניבה, ואילו עבירת התקיפה לשם גניבה מתגבשת בשלב מוקדם מן הגניבה, היינו בשעת התקיפה שתכליתה לאפשר גניבה (ראו לעניין זה: קדמי, **על הדין בפלילים - חלק שני** (מהדורת תשע"ג - 2013), 950; קדמי, **על הדין בפלילים - חלק שלישי** (מהדורת תשס"ו - 2006), 1526; ת"פ (מחוזי תל-אביב) 14127-09-10 **מדינת ישראל נגד יחזקאל ואח'**, (5.7.2011), מפי כב' סגן הנשיא, השופט ד"ר מודריק - [להלן: **"ת"פ יחזקאל"**]).

31. באשר לפסק-הדין שהוגש על-ידי ההגנה - ע"פ 8757/06 **דבויב נגד מדינת ישראל** (4.9.2008), מצטרפת אני לדעתו של כב' השופט ד"ר מודריק ב**ת"פ יחזקאל**, כי ככל הנראה, בית-המשפט העליון כיוון בפסק-דין זה למדיניות אישום ראויה בנסיבות שנדונו שם. נראה, כי אכן התגבשה פרקטיקה בקרב רשויות התביעה לייחס ביצוע עבירה של תקיפה לשם גניבה כאשר מדובר באלימות בעוצמה נמוכה, ולייחס ביצוע עבירת שוד לנאשם אשר נקט באלימות ממשית וחזקה (ראו שם, בעמ' 2).

32. למרות זאת, קולה של פסיקת בית-המשפט העליון ברורה היא, כאשר כאמור **הלכת הררי** שרירה וקיימת, עומדת על יסודות איתנים, כך שיש ליתן ביטוי ל"עוצמת האלימות" כנסיבה רלבנטית לעונש.

33. לענייננו ייאמר, כי ממילא על בסיס עדות הקטינים, עוצמת האלימות היתה ממשית. כאמור, הקטינה תיארה כי חשה כאבים וקפאה במקום; הקטין תיאר, כי כל גופה של הקטינה זז מהמכה.

סיכום

34. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את העובדות המפורטות בכתב-האישום (למעט נסיון הדחיפה של השוטר ישראלוב) מעבר לספק סביר. על כן, מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירות של **שוד** לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין ו**הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו** לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, במעמד הצדדים